

Друга група – показники, що характеризують зміни, які відбуваються в напрямку досягнення бажаного стану. Це – аналіз динаміки змін за яким корегується поточна система заходів досягнення бажаного стану.

Третя група (найважливіша) – показники, що характеризують стан задоволеності Споживачів поточними змінами. Це – соціологічна складова діяльності підприємства, що надає соціально критичні послуги.

Застосування в поточній роботі підприємства інтегральних показників розвитку, на думку автора, забезпечить сталість системних змін стану підприємства, тому що Системність (за визначенням) передбачає ініціювання таких змін, які поліпшуватимуть існуючий (не досконалий) стан системи, та з часом призведуть до стабілізації його на іншому (більш досконалому) рівні.

В обсязі цієї статті не можливо детально освітити всі аспекти розробки, впровадження та моніторингу інтегральних показників, але автор звертається до керівників комунальних підприємств та органів місцевого самоврядування з пропозицією практичного впровадження результатів цього дослідження для відпрацювання системи показників та розробки практичних рекомендацій в умовах реальної діяльності Ваших підприємств.

Список використаних джерел

1. Приходько Р. Переваги стратегічного підходу до розвитку водопровідно-каналізаційного господарства міста / Р.В. Приходько // Виробничо-практичний журнал Водопостачання та водовідведення. – Київ. – 2017. – № 1. – С. 41 – 49.

2. Приходько Р. Управління соціальним розвитком територіальної громади: досвід та шляхи модернізації : монографія / Р. В. Приходько. – К. : Алерта, 2011. – 248 с.

3. Приходько Р. Функціонування системи управління розвитком муніципальних утворень в умовах євроінтеграційних процесів / Р. В. Приходько // Актуальні проблеми європейської та євроатлантичної інтеграції України : матер. VI регіональної наук.-практ. конф. (14 трав. 2009 р., м. Дніпропетровськ) / [за заг. ред. Л. Л. Прокопенка]. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2009. – С. 74 – 77.

Інна ШОСТАК

провідний науковий співробітник проблемної науково-дослідної лабораторії соціальних досліджень ринку праці Інституту підготовки кадрів Державної служби зайнятості України

ОРІЄНТИРИ ДЛЯ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ АДАПТАЦІЇ ДОСВІДУ ЄС В СФЕРІ ДЕТИНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНИХ РИНКІВ ПРАЦІ

Актуальним питанням для України на сучасному етапі є вирішення проблем у соціально-економічній сфері, зокрема це стосується детінізації національного ринку праці. Тіньова економіка загалом та тіньова зайнятість зокрема призводять не тільки до негативних наслідків в економічній сфері, а й несуть у собі загрозу для соціальної сфери. Особлива роль у подоланні соціально-економічної кризи в Україні та досягненні цілей соціального розвитку ринку праці, що визначені Угодою про асоціацію з ЄС, відводиться державній політиці детінізації зайнятості.

Адаптація позитивного досвіду Євросоюзу щодо легалізації тіньової зайнятості та оплати праці є одним із актуальних завдань у контексті досягнення соціально-економічних цілей Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, зокрема щодо побудови сучасного ринку праці за принципом flexicurity, а також збільшення кількості гідних робочих місць.

Вирішення питань детінізації зайнятості в Україні ускладнюється значними масштабами тінізації економіки країни та неоднозначністю підходів до її оцінки [2]. Відтак, вітчизняна політика легалізації зайнятості та оплати праці в Україні потребує оптимізації, яка має здійснюватися за 3-ма основними напрямками: інституційним, макроекономічним, соціальним [4].

В інституційному напрямі, в першу чергу, необхідно розробити та ухвалити комплексну Національну стратегію щодо легалізації неформальної зайнятості та оплати праці, яка має кореспондуватися з міжнародними та вітчизняними нормативно-правовими актами (Угодою про асоціацію між Україною та ЄС; Програмою Гідної праці для України на 2016 – 2019 роки; Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020» та ін.) [4].

Удосконалення чинної законодавчої бази, в контексті введення норм протидії неформальній зайнятості та оплаті праці, має базуватися на імплементації європейських директив, що сприятимуть урегулюванню питань неформальної зайнятості. Необхідно на законодавчому рівні урегулювати питання застосування в Україні нестандартних форм зайнятості (фріланс, коворкінг, аутстафінг тощо), а також формалізувати облік та соціальних гарантій працівників, охоплених такими формами зайнятості.

Ухвалити відповідні законодавчі акти щодо мінімальних норм соціального забезпечення норм соціальної політики, що стосуються сфери зайнятості та розвитку національного ринку робочої сили, у

відповідності з ратифікованими Україною Конвенції МОП № 102 та № 117.

Одним з дієвих кроків інституційного напрямку в розвитку цифрової економіки може бути створення Української платформи ринку праці – загальнонаціонального експертно-організаційного майданчика для обміну кращими практиками, проведення експертних дискусій, розробки й організації інформаційних, освітніх і тренінгових кампаній по боротьбі з неформальною зайнятістю. Важливим кроком у сфері детінізації вітчизняного ринку праці має бути посилення інституційної спроможності вітчизняних закладів соціальної та соціально-трудової сфери, пов'язаних з працевлаштуванням, контролем якості робочих місць та захистом трудових і соціальних прав громадян, а також удосконалення методологічного інструментарію оцінювання неформальної зайнятості в Україні.

В макроекономічному напрямі необхідно розробити та реалізувати довгострокову Державну цільову програму соціально-економічного відродження України; забезпечити державну підтримку та стимулювання роботодавців до збереження діючих робочих місць і підвищення їх якості, а також створення нових робочих місць, що вимагає застосування відповідних фіскальних та інших інструментів державного регулювання.

У соціальному напрямі та з метою удосконалення політики детінізації вітчизняної економіки, скорочення неформальної зайнятості доцільно забезпечити подальше підвищення соціальних стандартів у контексті їх поетапного наближення європейських реалій.

Отже, розглянуті пропозиції щодо вдосконалення реалізації державної політики у сфері детінізації ринку праці з урахуванням європейського досвіду базуються на синергетичному поєднанні інституційного, макроекономічного та соціального напрямів. Застосування такого комплексного підходу сприятиме поступовому скороченню обсягів неформальної зайнятості та неформального сектора економіки в Україні та прискоренню її інтеграції у спільний економічний і соціальний простір ЄС.

Список використаних джерел

1. Економічна складова угоди про асоціацію між Україною та ЄС: наслідки для бізнесу, населення та державного управління / За ред. І. Бураковського та В. Мовчан. – К.: Ін-т економічних досліджень і політичних консультацій, 2014. – 139 с. – Режим доступу: http://www.ier.com.ua/files//Projects/2013/ EU_Ukraine/Economic_red.pdf

2. Оцінка впливу Угоди про асоціацію/ЗВТ між Україною та ЄС на економіку України: наукова доповідь / за ред. акад. НАН України В. М. Гейця, чл.-кор. НААН України, д-ра екон. наук Т.О. Осташко, чл.-кор. НАН України, д-ра екон. наук Шинкарук Л. В.; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозув. НАН України». – К., 2014. – 102 с.

3. Дяченко О. П. Імплементация зарубежного опыта щодо формування антикорупційної політики України / О.П. Дяченко // Інвестиції: практика та досвід. – 2017. – № 17. – С. 17 – 20.

СЕКЦІЯ 3 ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ПУБЛІЧНА СЛУЖБА В КРАЇНАХ ЄС: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Наталія БАЗАВЛУК

аспірантка кафедри права

та європейської інтеграції ДРІДУ НАДУ

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ У КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНО-УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Ініціатива Президента України П. Порошенка щодо внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) [1] започаткувала новий етап розвитку багаторівневої системи публічної влади в Україні, трансформації міжсуб'єктних відносин в системі публічного управління на основі європейських трендів територіальної організації влади. Саме тому важливим завданням науки державного управління є осмислення теоретико-методологічних засад регіонального управління регіонів та узгодження регіональних тенденцій із загальнонаціональними завданнями щодо функціонування системи управління державою. На сьогодні у європейській регіональній політиці, на яку орієнтується й Україна, на зміну гаслу «Європа країн» прийшло гасло «Європа регіонів», що відображає посилення ролі регіонів у прийнятті публічно-управлінських рішень. Особливого значення це набуває в умовах сучасної європейської інтеграції, коли інтенсивно розвивається міжнародне співробітництво, поглиблюється міжрегіональна інтеграція, формуються засади європеїзації управління.

Варто вказати, що держава приділяє особливу увагу формуванню засад та удосконаленню інструментів регіонального управління. Це обумовлено тим, що поява внутрішніх негативних тенденцій регіоналізації, наявність тенденцій до регіоналізації у багатьох випадках спричинена проблемами дисбалансу суб'єктно-об'єктних відносин в системі публічного управління. Європейський досвід показує, що сучасним державам досить часто в силу політичних, соціальних, міжнаціональних протиріч не вдається знайти ефективної моделі територіального управління і тому баланс публічної влади у регіонах порушується. Підґрунтям цього є суперечності у розумінні поняття «регіональне управління», коли одним регіонам надається пріоритет, а інші – не отримують належної державної підтримки, відстають у розвитку, а то й стають депресивними. Небезпечним наслідком функціонування такої регіонального управління може стати дезінтеграція держави, декомпозиція всього державного механізму.